

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Søvnløshed

Citation: Hertz, Henrik: "Søvnløshed", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel , 1851-62., s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid59049/facsimile.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Savnløshed.

Som en Pusling frøbt og vugget,
Vaaged' jeg forgrådt de lange
Nætter under Buggefange,
Men fik aldrig Diet Luffet.
Ej endt min hulde
Moder, som jeg nu maa savne,
Kaldte mig med søde Navne,
Englebarn og Sukkerkulle,
Klapped' mig med bløde Hænder,
Mynned' for mig, mens hun vugged',
Fik jeg intet Die Luffet —
Alf, jeg havde ondt for Tænder.

Siden, da jeg gif forfigtigt
Med en Faldhat om mit Hoved,
Og endnu ei talte rigtigt,
Fik jeg og kun Hjelpen sovet.

Skjændt min ældste
Søster sad hos mig i Stuen
Og fortalte mig om Fruen,
Hvem en Dværg fra Dragen feelse;
Og endskjøndt min Søster loved'
Mig en anden
Smuk Historie om Drengen,
Der blev bidt af Klapperflangen,
Til jeg dog snart aldrig sovet;
Thi jeg syntes, Dussfemaunden
Stod ved Sengen
Eller rokkede paa Gangen.

Og som Dreng ontrent paa otte
Nar jeg maatte
Bytte Gjenmetts bløde Stole
Med kjedsommelige Bænke
I en trist og søvrig Skole;
Men paa Søvn var ei at tænke.
Vor Bræceptor, han, den strenge,
Skraffen for de vilde Dreng,
Han forstod at holde vaagen
Mig ved Tavlen og ved Bogen.
Selv om Matten var hans Billed
For mit vaagne Zie stille.

Og som Ungling, i de skjønne,
Lykkelige Forsarsbøge,
Snart jeg sværmed' i det Grønne,
Og udgjød om Natten silde
For de stille
Stjerner mine Længsels Klage;
Snart jeg sværed' med de vilde
Kammerater ved et Gilde.
Alt blev sovnet,
Intet vundet, sjælben sovnet.
Bacchanalet
Endtes først med Hauegalet.

Alt, og siden — naar du vidste,
Min tilbedede Veninde!
Du, hvem Skjebnen lod mig finde
Kun for atter dig at miste —
Naar du vidste,
Hvor jeg tidt beklemt, urolig
Vandret har foran din Bolig.
Nattesinden
Bistede min Graad fra Kinden.
Sneen fjølte
Med de brede,
Hoide Duun mit Ansigts Hede.

Snart det syntes, som den fulte
Hvad jeg leed: den smelted' stille
Paa min Kind i Laarer milde.
Alt, og mens mit tunge Hoved
Lagde Planer, jeg forkastet',
Udgangen mod mig hastet',
Og jeg fik snart aldrig jobet.

— Nu er Alt forbi! Det vilde
Liv er vejet for et stille.
Sviregasten
Er forfærdet med Phantasten.
Jeg har aldrig ondt for Lønder,
Er for Bussmænd ei bange,
Driver aldrig under Sange
Liden bort med muntre Bøtter.
Vinternatten seer mig ikke
Gaae mekanisk og urolig
Udenfor min Elstes Bolig.
Alt, jeg veed, hun boer der ikke!

Ikkun een Erindring end,
En fra hine Smertens Dage
Duffer stundom op igjen,
Vugger mig som for, og røber
Mig den No, jeg haardt behøver.

Sommetider,
Netop, naar jeg mindre lider,
Ganske stille,
Naar jeg sidder hjemme stille;
Er det mig, som Luften klinger,
Som dens Vinger,
Vistende saa sagte, bringer
Mig en Klang af hendes Stemme.

Alting kan jeg, Alting glemme,
Hendes unge
Etabling, vant som Poplens Vile,
Hendes Ord, der ellers hvile
Paa mit Hjerte centuertunge,
Hendes stille
Dunkle Dje, hendes milde
Englemine kan jeg glemme —
Nei, men aldrig hendes Stemme!

— Men forresten har, som sagt,
Aldre Minder, aldre Smerte
Ikke langer nogen Dagt
Over mit bedragne Hjerte.

God endnu jeg haaber paa,
Er saa lidt, ni det kan hælde,
Mine Dage ville gaae
Uforsyrede til Ende.
Jeg har Intet meer at vove,
Har omfider lært at stifte
Nig i Skjebnen — af, men føve,
Eove, føve kan jeg ikke!
